

QUEEN

Nr. 45 * 29 nov. 1991

FREDDY MERCURY YOU ARE THE CHAMPION

12 pg 5 lei

Pop Rock

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

AVEA 45 DE ANI

Frederik Bulsara, născut la 5 septembrie în Zanzibar, a mers la școală la Bombay, iar din 1957 a ajuns la Londra, în Feltham, lângă aeroportul Heathrow. Despre istoria grupului vom avea timp să mai scriem. Despre Freddy, devenit MERCURY, nu știu ce ar trebui să reținem acum. A fost și va fi un idol așa cum a fost și a rămas pentru el Jimi Hendrix. Iar dacă în anii '70 drogurile și băutura distrugau viața artiștilor, iată că sfârșitul de secol le rezervă alte pedepse pentru slăbiciunile lor. În primul său grup, Wreckage și apoi la QUEEN, Freddy reușea să creeze impresia că nu mai e nimeni pe scenă în afara lui. În 1970 când a răspuns la chemarea lui Brian May de a se alătura, era deja conștient de intențiile sale, visa și lupta pentru MARELE SUCCES cu o ambiție fantastică. Numele de Queen a fost ideea lui. Celorlalți nu le-a prea plăcut. Pe de o parte ducea cu gîndul la homosexualitate iar pe de alta, ironiza tradițiile britanice. Dar exprima exact orientarea glitter-rock a trupei iar apoi prin calitatea muzicii și-a meritat deplin numele. În 1973 pe 9 aprilie Freddy lansează un disc single (I Can Hear Music Goin' Back) la Marquee-Club, folosind numele de Larry Lurex. Pe 6 iulie a apărut primul single Queen (Keep Yourself Alive și Son And Daughter) iar pe 13 primul L.P. Dar anul cel mai important a fost 1975 când a apărut la 31 octombrie „Bohemian Rhapsody” urmat la două săptămîni de albumul „A Night At The Opera”. Titlu inspirat de filmul fraților Marx. Nu mă opresc la discografia completă dar amintesc anul 1979 cînd Freddy a participat la un concert de binefacere în calitate de... balerin! În 1984, cînd colegii au avut deja tentative solistice a apărut single-ul „Love Kills” (ce titlu premonitiv!) desprins din coloana sonoră a filmului Metropolis. Un an mai tîrziu, un alt single, „I Was Born To Love You” care, grație videoclipului, devine mare hit mondial. Apoi albumul „Mr. Nice Guy”, iar în 1987 o preluare din repertoriul Platters, „The Great Pretender”. Porecla lui Freddy era „Pluto”. Avea 1,76 m. Prietenile cele mai constante au fost Mary Austin și Barbara Valentin. Melodiile preferate din repertoriul Queen: „Somebody To Love” și „It's A Hard Life”. Albeume: „The Game” și „Works”. Modele artistice: Lennon, Hendrix, Plant. Nu știu exact dacă aflarea bolii sau boala în sine a cauzat moartea acestui artist a cărui personalitate a însoțit și va însoți multe generații. Pentru că „We Are The Champions” sau „We Will Rock You” se cîntă și azi în școlile americane, la meciuri și festivități, pentru că mereu alții îi vor descoperi vocea inconfundabilă, mereu alții vor vedea extraordinarele spectacole înregistrate pe imagine. Queen fără Freddy Mercury mi se pare de neimaginat. Rock-ul, fenomenul artistic cu cea mai scurtă istorie, cu cele mai multe stele, își devorează încă o dată supervalorii. Avea doar 45 de ani și putea cînta încă mulți ani... Să ne

FIRMA MEDIANA

Se ocupă de impresariat artistic, comercializare de instrumente muzicale și aparatură electrotonehnică, informatică. Asigură publicitate doritorilor și se adresează cu prioritate tinerilor. Adresa: RAUL DUDNIC, str. Stîncă nr. 103, ap. 6, telefon 961/6 13 46, TIMIȘOARA.

imaginăm că așa este...

● Două spectacole la Casa de Cultură a Sindicatelor din Constanța au avut loc pe 22 noiembrie. La al doilea spațiul a fost neîncăpător pentru cei peste 800 de tineri entuziaști. Au cîntat Decalog, Hertz (doar la al doilea concert), Comando și apoi Cristi Ilie (fost la Vol-taj și Roșu și Negru) a susținut un scurt program cu creații proprii acompaniat de grupul constantean, au urmat Cargo din Timișoara și Krypton din București. Corospondentul nostru voluntar (trist că nu avem pe malul mării pe nimeni care să fie pe fază la astfel de evenimente sau măcar organizatorii să îi trimsă o relatare scurtă) a fost Gabi Nicolau Guria, solistul vocal de la Krypton care a fost plăcut surprins de primirea făcută colegilor de la Cargo (debutau în localitate) precum și de implicarea totală a sălii în recitalul Krypton. Ne bucurăm că a fost bine, ne pare rău că informația ajunge greu sau prea tîrziu la cititori. Valabil și în cazul Balului despre care Anca Lupeș a aflat în ultima clipă. O publicație își oferă serviciile, fără pretenții, dar „capetele lucide” preferă să gasească alte soluții! Asadar să nu vă mire, dragi prieteni, că punem accentul pe evenimentele externe. ● Madonna nu poate să mai rămînă incognito nicăieri. Zilele trecute, ea

s-a deghizat în bărbat și s-a dus la Gaiety Theatre, un local din Manhattan doar pentru bărbați, unde se prezentau programe de strip-tease masculin. Fîind îmbrăcată într-un costum și purtînd o șapcă de baseball pe cap, ea a reușit să pară bărbat o vreme. Îndată ce a fost recunoscută, toți cei din show au început să se dezbrace dansînd pe melodiile ei. Săraca fată! ● Skip Willis, proprietarul unui magazin de discuri din Isla Vista, California, a avut nefericită inspirație să anunțe într-un spot publicitar că va oferi un CD gratis persoanei care va face strip-tease în magazin. A doua zi dimineața, în fața magazinului era o cîoadă imensă de amatori. 300 de femei și bărbați au intrat și-au făcut numărul și au plecat cu CD-ul dorit. Domnul Willis a renunțat imediat la reclama care i-a adus daune de peste 4000 de dolari: „Anunțul publicitar îl făcusem mai mult în glumă”. Bună! ● Gary Kemp de la Spandau Ballet (pronunțat corect doar de Cristina Topescu) are o nouă preocupare, cea de baby-sitter. Soția sa, actrița Sadie Frost (25 de ani) joacă în filmul „Dracula”, iar în timp ce turnează la Hollywood, tătucul are grija de Gary junior (1 an). ● Un titlu din revista americană „PULSE” din noiembrie ne reține atenția „Trupe din Chicago și diplomația

muzicală”. White Records editează un disc-culegere cu grupuri din România, Ungaria și S.U.A. Proiectul intitulat EAST MEETS WEST conține reprezentanți americani, toți din Chicago, Terminal White, Double D., The Moors și 7 Red 7. Într-un albumul celor de la Terminal White, „The Color Line” a ieșit deja pe casete (care au și ajuns la noi!) și conține printre altele versiunea în stil Manchester a hit-ului Sweet, „Love is Like Oxygen”. Amănunte despre cele semnalate vă vom oferi curînd. David Pistru, producător la White Records, ne-a promis o lansare de disc pe cînte aici în țară! ● Phil Spector revine în studiouri, pe care le-a cam neglijat în ultima vreme, pentru a remixa și rearanja o melodie din 1966 din repertoriul Tinei Turner, „Ri-

CONCORD '90

Bulevardul Unirii nr. 10 — Inregistrări de pe C.D.-uri noi cu Bros, Blue System, Marky Mark, Bryan Adams, Level 42, Quartz, Sydney Youngblood, Tina Turner, Crystal Waters, Hammer, Sepultura, Dire Straits, Joe Cocker, Stevie Nicks, Prince & The New Power Generation, Simply Red, Scorpions, Public Enemy, Erasure, Van Morrison, ș.a.

ver Deep Mountain High”. La vremea aceea succesul a fost vag, motiv pentru care Tina a hotărît să facă azi, după 25 de ani, un hit. ● „Nouvelles de Sofia” este titlul ziarului editat cu ocazia Francofonilor desfășurate pentru prima oară la vecini, în primele zile ale lui noiembrie (la Blagoevgrad). Manifestarea s-a născut în 1985 în localitatea La Rochelle, apoi a ajuns în Canada la Montreal, iar acum în Bulgaria „pentru că 40 la sută dintre bulgari vorbesc sau înțeleg franceza”. Afirmatia ne-a surprins cunos-cîndu-i cit de cit pe cei care ne-au alinat minusul cultural cu televiziunea lor de-a lungul anilor. Domnul Yannick Jamet, vicepreședintele acestei ediții și-a exprimat intenția de a organiza ceva asemănător și la noi, printr-o scrisoare adresată revistei noastre. Și noi, care am crezut atît în elanul inițial al francezilor! ● Luni a avut loc la Athenée Palace conferința de presă și recepția prilejuită de inaugurarea emisiunilor redacției B.B.C. în limba română prin postul UNIFAN București. Conferința n-a prea fost, pentru că asta presupune întrebări și răspunsuri. A fost însă o recepție foarte agreabilă cu multă lume bună din toate domeniile: senat, presă, televiziune, radio, organizații umanitare, ș.a. Iată, deci că britanicii pătrund la al doilea post bucureștean, după Radio Contact. Deocamdată colaborarea se referă la capitolul stirilor, dar cine știe?! Succes noi formule! ●

ANDREI PARTOȘ

Important

Pentru a evita orice confuzii posibile privîndu-i pe colaboratorii revistei noastre, vă informăm că de acum încolo numai cei care dețin legitimații tip cu ștampila redacției pot solicita interviuri și participa la conferințe de presă și concerte, în numele P.R. & S.

Facem această precizare pentru că am aflat cu surprindere că avem zeci, dacă nu sute de colaboratori pe care nu-i cunoaștem!

RED.

RADIO
NOVA 22
92.7MHz

TOP FIER
Ediția 42

18-25 noiembrie 1991

1. Sodom — An Eye For An Eye, 2. Megadeth — The Last Words, 3. Metallica — The Struggle Within, 4. Overkill — Thanks For Nothing, 5. Kreator — When The Sun Burns Red, 6. Annihilator — Imperial Eyes, 7. Sepultura — Infected Voice, 8. Pantera — The Art Of Shredding, 9. Tankard — Space Beer, 10. Metal Church — The Final Word.
Nu a intrat: Dead On — Different Breed.
Propuneri: Anthrax — Guns Ho.
Napalm Death — Mass Appeal Madness.

SORIN CHIFIRIUC, director artistic la Radio Nova 22

TOP SLOBOD
Ediția 42

1. Bolyn — Lache Pompei-rul, 2. Cassandra Complex — Something Come Over Me, 3. Norodom Sihanouk — Fraternité Du Combat, 4. Bongwater — Nick Cave Dolls, 5. The Residents — Disco Me, 6. Modern Talking — Jet Airliner, 7. Stan Getz — Desafinado, 8. Sting — Mack The Knife, 9. 2 Live Crew — Face Down, 10. The Fall — Rolling Danny.
Propuneri: George Gershwin — Rhapsody In Blue.
The Jesus And Mary Chain — Kill Surf City.

TOP BY REQUEST
Ediția 42

1. Bryan Adams — Everything I Do, 2. Timmy T. — One More Try, 3. Joey B. Ellis — Go For It, 4. Bee Gees — Secret Love, 5. Dépêche Mode — Everything Counts, 6. Rod Stewart — Rhythm Of My Heart, 7. Scorpions — Wind Of Change, 8. Stevie B. — Because I Love You, 9. La Tour — People Are Steel Having Sex, 10. UB 40 — Impossible Love, 11. Paula Abdul — Rush, Rush, 12. Berlin — Take My Breath Away, 13. C & C Music Factory — Everybody Dance Now, 14. INXS — By My Side, 15. Roch Voisine — Avant De Partir, 16. Queen — Innuendo, 17. Dépêche Mode — Waiting For The Night, 18. Roxette — Knockin' On Every Door, 19. Skid Row — I Remember You, 20. Seal — Crazy.
Au ieșit: Eros Ramazzotti și Mariah Carey.
Propuneri: Clash — Should I Stay Or Should I Go.
Sting — Mad About You.
REM — Shiny Happy People.

Săptămînal editat
de Editura
„Presă Națională”

Tiparul Regia Imprimeriilor
Naționale — Imprimeria
„Coresi” București

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

MAESTRII UNIVERSULUI

METALLICA

La trei ani după ce L.P.-ul „And Justice For All...” a dus „thrash metal”-ul spre noi extreme, Metallica revine cu înverșunare, al cincilea lor album, eponimul: „Metallica”, înfrind direct pe locul întâi în topul britanic. În mod cert, grupul rămâne necompromisător ca întotdeauna, iar muzica inclusă pe acest album continuă să exploreze violența la cote maxime.

Neil Perry dialoghează cu trupa care a dat un nou sens „metal”-ului.

Cu ocazia unei recepții organizate luna trecută de către o casă de discuri, Lars Ulrich și James Hetfield au fost abordați de către o damă între două virste, care după ce le-a frezonat versurile de la „Enter Sandman”, a declarat celor doi că acesta este cel mai bun lucru făcut de Metallica și de altfel, singura piesă care îi place. Astfel, Hetfield nu s-a putut abține să nu afișeze zîmbetul său enigmatic, după care presupusul capitol referitor la faima grupului Metallica a fost încheiat, pe cînd Lars, în dimineața următoare încă era obsedat de declarațiile doamnei.

„Cred că există o mulțime de oameni care gîndesc astfel. Totuși, acest album va avea un succes imens”. Lars nici nu putea fi mai precis, L.P.-ul „Metallica” intrînd direct pe locul întâi în topul de albume, mai mult, această ultimă statistică de succes a fost probabil îndulcită și de faptul că Metallica nu trebuie să mulțumească nimănui pentru aceasta, meritul fiind doar al lor.

În mod logic, nu este vorba de o laudă de sine; în urmă cu șapte ani, cei de la Metallica au cucerit asupra câștigatului urmată — single-uri, video-uri, M.T.V.-ul etc — ignorînd totul, preferînd în schimb relații strînse cu fanii și crearea unor albume cu grad înalt de perfecțiune.

„Explică una, explică alta, explică pe dracu!” izbucnește Hetfield. Omul și-a călcat promisiunea pe care o făcuse în urmă cu cinci ani, de a nu mai da interviuri și imediat apare regretul. „Nu vorbi, ascultă” este răspunsul ideal dat de Hetfield la orice chestiune legată de muzica grupului Metallica. Prin comparație, întrebările și în general bombardamentul cu întrebări este pasiunea ce îl domină pe Lars Ulrich, chiar dacă el este tentat să nege această afirmație.

Bateristul trăiește, doarme mîncînd și probabil visează totul raportat la Metallica, moment în care Hetfield nu se poate abține să nu zîmbească la proiectele de interviuri ale lui Lars.

Ultima oară, în cadrul activității de promovare la al patrulea album „And Justice For All...”, Lars a insistat pînă a răsunat pentru a convinge că Metallica nu mai este niciodată un grup thrash. În mod ironic, albumul a fost probabil ultimul, și totodată, cel mai reușit album de muzică thrash din lume.

Totuși, poate în mintile lor regii acestui gen au abdicat — Metallica prin cîteva „inovatii” a demonstrat că a dus ideea de „thrash metal” cît a putut de departe.

În inima grupului, a existat momentul dramatic cînd s-a încercat întorcerea la regretatul lor prieten, Cliff Burton, basistul grupului — o piesă de zece minute, cu caracter epic, „To Live Is To Die”, cu un text scris parțial de Cliff și descoperit de familia acestuia, post mortem — cît și lupta cu restricțiile unei mișcări muzicale cu tendințe preponderent obuze. A fost un moment dificil.

„Omule, nu știu ce s-a întîmplat” murmură Lars. „Îmi amintesc că atunci cînd am realizat E.P.-ul „Garage” (o colecție de „cover version”-uri înregistrate în garajul lui Lars, parțial pentru a ura bun venit noului basist, Jason Newsted) a existat această senzație de ușurare. Apoi am realizat „And Justice For All...”, cu dorința de a avea același sentiment, excludînd doar că am petrecut patru luni într-un studio, comparativ cu două zile într-un garaj. În mod special îmi amintesc o zi, cînd, împreună cu James am compus o piesă, după care James s-a ridicat și a ple-

cat. Am cronometrat-o, avea șapte minute, iar a doua zi cînd ne-am întîlnit i-am spus că trebuie să mai adăugăm ceva la piesa de ieri. L-am convins de aceasta, o mentalitate de altfel stupidă de a compune, dar asta îmi trecea prin cap în noiembrie '87, iar acum, patru ani mai tîrziu, nu-mi pot realiza ce dracu s-a întîmplat și de ce am făcut-o”.

Pentru a spune lucrurilor pe nume, Metallica erau plictisiți de ceea ce făceau, de asemenea, erau înconjuțați de capoelele nemiloase ale heavy metal-ului. Poate aceasta explică coperta noului album, de culoare neagră, cu logotipul aproape invizibil, un indicator asupra tris-

nu ai nevoie de justificare”.

Această explozie de exasperare, care apare ori de cîte ori discuți chestiuni referitoare la Metallica nu este surprinzătoare. Dacă Metallica nu ar fi fost o trupă metal, sau ei nu ar fi fost priviți ca metalisti, atunci probabil aveau de răspuns doar la jumătate din întrebările ce le sînt adresate.

Regulile lumii metalului sînt destul de rigide, nu va trece mult timp și aceștia vor fi priviți ca „outsider”-i. Sînt ei oare conștienți de faptul că Metallica în momentul de față este considerată o trupă metal?

„Nu știu, este o chestiune la modă să declari „noi nu sîntem o trupă metal”. Nimeni nu este dator să fie metalist, eu cel puțin nu dau doi bani pe asta. Aș putea spune că sînt în pas cu thrash-ul asta”.

Știu că nu sîntem un grup de thrash și cunosc destui oameni care declară acest lucru. Însă, dacă un dobitoc de la o revistă vrea să ne numească astfel, e o stupidenie din partea lui. Oricum, fanii noștri cînd aud acest disc vor ști despre ce este vorba. Metal, thrash, pop, mu-

tal-ului. Hetfield, într-o călătorie imaginară în tinerețea sa, cînd obișnuia să asculte Black Sabbath, a îmbunătățit aceste forme, dînd șanse de supraviețuire intensă tuturor speranțelor și temerilor. Restul membrilor grupului nu s-au implicat prea mult, fiind mai preocupati de divertisment decît de înăbușirea instinctului cu planuri complicate de acțiune.

„Cam asta e” declară Lars ridicînd din umeri. „Știu doar că ne-am adunat și am compus piesele de pe prezentul album, un fel de flecăreală”.

Presupun că sînt foarte puțini cei care ar descrie ultimele două albume ale grupului Metallica drept „flecăreală”. De altfel, același personaj al grupului, declara despre al treilea L.P. „Master Of Puppets”, că era atît de „ezitant”, asemenea unui tanc care trecea în goană peste o casă.

„În subconștientul nostru — de fapt faci lucruri de care nu ești conștient, deci ești dirijat de subconștient — cred că am realizat ultimele două discuri chiar dacă nu am avut abilități

din păcate nu poți urma calea aceasta. Este o regulă nescrisă a jocului, înții înregistrezi piesele pe disc și după aceasta le cînti în concerte”.

Din nou Lars ridică din umeri, specificînd că acesta este un decret al „show-biz”-ului pe care Metallica nu are nici o șansă de a-l schimba.

„Nici o regulă, ci doar regulile Metallica” este diviza lui James. Nu tot timpul adevărată, dar faptul că Metallica sînt conștienți de toți factorii, ei luptă mental cu aceștia, este un element rar în lumea lor. Lars, între timp, se întreabă în mod zadarnic de ce Metallica trebuie să justifice mai fervent anumite lucruri aici decît în oricare alt colț din lume, inclusiv S.U.A.

Răspunsul este simplu și anume, în Statele Unite imensa mașină de fabricat cîrnați hard rock/heavy metal reprezintă un mod de viață.

Led Zeppelin, Ozzy Osbourne și supraabundența de diverse grupuri la radio și T.V. sînt normale ca berea și hamburger-ii. Dar dacă toate acestea nu ar fi existat noi nu am fi fost Metallica”.

„Am în memorie imaginea clară din 1981” exclamă Lars, „cînd împreună cu James, ascultam tolnăni pe canapea AC/DC și „For Those About To Rock...”. Ascultam și ne amuzam de incapacitatea grupului sau mai bine zis a bateristului de a folosi bateria. Ciudat este că, în momentul de față ei este unul din bateriștii mei preferați... la un moment dat eram suprasaturat de AC/DC. Apoi ego-ul nostru combinat cu abilitatea ficăruia a constituit imaginea grupului. Metallica este puțin mai flexibilă, cu o orientare mai mult de atitudine, ceva mai dură ca înainte. Cînd mă gîndesc la momentul cînd compuneam piese, nu-mi aduc aminte decît de o ocazie sau două; totul era atît de confuz. Am avut viziunea noastră, acum am renunțat la cramonarea de mici detalii”.

Un lucru bun despre Metallica, ei au schimbat percepția publicului despre grup și „metal”. În general, încă de cînd au inclus secvențele bizare de bas și explozii de baterie în piesa „(Anesthesia) Pulling Teeth” de pe albumul de debut „Kill 'Em All”.

Recent, la Castelul Donington în cadrul Festivalului Monsters Of Rock li s-a acordat un spațiu mai mult sau mai puțin adecvat, fiind astfel făcuți sandwich între tartinele cărunte de la Mötley Crüe și trupa de cabaret AC/DC.

Acesta este un motiv pentru care Lars recunoaște că ar fi revenit la bune relații cu un proces secundar, video-ul.

„Încep să mă emoționez. Cîți oameni pot declara în mod calm „de zece ani sînt membru al unui grup, am realizat cinci L.P.-uri, iar săptămîna trecută am terminat de realizat al doilea video al grupului”. Niciodată nu am crezut că video-urile fac parte din noi, dar atît timp cît îți dai seama că totul este controlabil de la început pînă la sfîrșit, este în regulă”.

Si aceasta este de fapt întreaga ideologie a grupului Metallica. Monștrii controlului trebuie să țină strîns hăturile, ar putea exista o întrebare legiune de femei între două virste, care să fredoneze versurile de la „Enter Sandman”, un factor pe care grupul nu l-a luat în calcul cînd și-a transferat puterea corozivă și minia pe vinil.

Într-un birou al casei de discuri, în timp ce Lars se pregătea pentru un alt interviu, James se retrăgea asemenea unui criminal căruia i se acordase sentința.

„Prea multă vorbărie, strică...”, rînjeste James. „Nu vreau să discut despre tot rahatul asta, vreau să ies de aici”.

Traducere și adaptare
IONEL DUMITRAȘCU

teții și simplității muzicii.

„Nu este vorba de un efort conștient, încă din prima zi am avut în obiectiv ceea ce făceau alții, cînd cineva făcea ceva, noi încercam să facem altceva. Într-o zi citind una din revistele astea blestemate profilate pe metal și văzînd reclamele unor discuri noi, m-am întrebă ce au acestea în comun?”

Cliseele specifice metal-ului, bineînțeles. Atunci ce poți face pentru a evita aceasta?

Culoarea neagră este un clișeu îmi spunea cineva ieri, dar este un clișeu să formezi un grup, este un clișeu să scoți un disc, totuși, unde tragi linia?

Formezi un grup și te sinucizi pe scenă... cel puțin, dracului,

zică clasică etc, ducă-se dracului! Discul vorbește de la sine, este ca și cum ai spune „hai categorisește-ne”.

Singura piesă de pe „And Justice For All” ce indică direcția de viitor era „Harvester Of Sorrow”. Bucata descria relația lui James Hetfield cu tatăl său și se derula într-un ritm mai lent dar totuși brutal, reflectînd melancolia lui Hetfield Fantoma de pe „Harvester...” se face în special simțită pe single-ul „Enter Sandman”, iar piese pe care Hetfield le descrie în mod vulgar drept „gustoase” ar fi „Sad But True” și „The God That Failed”. Grupul Metallica a îmbrățișat formele mai tradiționale ale „me-

muzicale, doar poate faptul că am dorit să ne punem la încercare” continuă Lars.

„Acum am renunțat la acest sistem. Te întreb care ar fi modelul ce trebuie urmat pentru a realiza un disc? Ei bine, compune mai multe piese, „exersează-le” în concerte timp de un an, dezvoltă-ți relația cu aceste piese în timp ce le „expui” în fața miilor de fani în fiecare seară, apoi mergi în studio și fă înregistrările. Dar

MELODY-MAKER

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

NEW YORK DOLLS. Grup născut în 1972 din entuziasmul unor adolescenți: Arthur Kane (bas), Johnny Thunders (chitară), Billy Murcia (tobe), Sylvain Sylvain (chitară), David Johansen (voce). Prezența lor scenică i-a surprins pe mulți. Chiar și pe Alice Cooper. La 6 luni după apariție, s-au ales cu un turneu britanic dar n-a durat mult, pentru că Billy Murcia a decedat din cauza unei supradoze de drog. A fost înlocuit cu Jerry Nolan. Scurta lor apariție a fost totuși remarcată. David Bowie a conceput „Rebel, Rebel” în cinstea lor, iar Mercury Records le-a lansat primul album, care le poartă numele, în 1973. Deși

criticii de specialitate s-au exprimat pozitiv, albumul nu s-a prea vândut. Acum e considerat un disc clasic, fiind reeditat de nenumărate ori. Piese ca „Personality Crisis”, „Trash” sau „Looking For A Kiss” au fost rapid preluate de publicul glam și apoi de scena punk. I-au influențat pe Mötley Crüe și Hanoi Rocks. În 1974 — „Too Much Too Soon” s-a vândut și mai greu, fapt care a dus la depresii, decădere. După 3 ani de la prima reușită au reluat traseul cluburilor, la mîna impresarilor necinstiți. Malcolm McLaren a devenit managerul lor, încercînd să le croiască o imagine nouă pe ideea piesei „Red Patent Leather”. Tentativa de a-și politiza ieșirile n-a ținut, iar în 1975 Thunders și Nolan au plecat, ceilalți s-au zbatut pînă în 1977. McLaren și-a învîțat lecțiile și le-a aplicat apoi la Sex Pistols. Thunders a ajuns la The Heartbreakers, iar Johansen și-a schimbat numele de artist devenind Buster Poindexter cu cîteva realizări ulterioare remarcabile. (În 1987 a fost editat de casa RCA).

TED NUGENT. „Motor City Madman”, Ted cum i se spune în lumea rock-ului, a vîndut peste 9 milioane de albume de-a lungul carierei sale. Născut în 1949 la Detroit, Michigan, Nugent a avut un prim grup cu numele de The Amboy Dukes (era încă elev) după care au urmat Royal High Boys și Lourds. S-a mutat cu familia

la Chicago iar ultimul proiect s-a spulberat la un pas de un prim contract. Din 1975, Nugent a fost descoperit și lansat de Epic. Este cîtat drept unul dintre cei mai mari showmeni din lumea hard-rock-ului. El se consideră cel mai rapid chitarist! Titluri: „Ted Nugent” (1975), „Free For All” (1976), „Weekend Warriors” (1978), „Scream Dream” (1980), „Nugent” (1982). Actualul său proiect cu The Damn Yankees îi permite să-și demonstreze calitățile.

ALDO NOVA. Un nume care strălucea în 1982 cu primul single „Fantasy” ajungînd în TOP 20. Următoarele discuri ale solistului n-au prins. „Subject: Aldo Nova” (1983) și „Twitch” (1985) l-au determinat să renunțe la casa Epic. S-a ocupat de muzica pentru reclame General Motors și Diet Coke pentru a-și câștiga existența. După 6 ani, mulțumită lui Jon Bon Jovi revine cu albumul „Blood On The Bricks”. Discul s-a tras cu bateristul lui Melencamp, Kenny Aronoff, fostul basist de la Journey Randy Jackson. Acum se află în circuitul cluburilor cu Billy Carmasi (tobe), Phil X, Tim Harrington, Aaron Howe, cel din urmă, muzician canadien necunoscut. Mulți îl includ pe Aldo Nova în familia marilor chitariști alături de Malmsteen, Vai, Satriani. Acum are 34 de ani și e decis să demonstreze că nu s-a exagerat!

a. p.

ALDO NOVA

NO SWEAT

NIRVANA

În mod sigur, printre adresele cu cele mai idilice denumiri se numără și 4 Great Orchard Street (Strada marilor livezi) din Gloucester, ducîndu-te cu gîndul la o căsuță cuibărită în mijlocul unui peisaj adorabil. Din păcate nu este de loc așa. Gri, cu tencuială pătată de ploaie, evident poziționată pe o direcție greșită această rămășiță a epocii victoriene este înconjurată de epave ale unor foste mașini. Din cînd în cînd de la numărul 4 se aude o zarvă care se propagă de-a lungul întregii străzi. Este sunetul produs de repetiția celei mai noi trupe britanice — o senzație asemînată de Neil Tennant de la Pet Shop Boys cu Sex Pistols o senzație în maniera celor de la Charlatans U.K. și Jesus Jones, gata de exportat în America.

EMF se numește, un cvintet de rock-dance, hotărît să-și alăture numele modestei liste

tere căreia i se face o reclamă susținută la televiziunea britanică) a țîșnit de nicăieri spre succesul internațional în numai un an. Formată în octombrie 1989, trupa a semnat un contract cu EMI în luna mai a anului următor, după ce făcuseră și un clip video la al patrulea concert al lor. Cinci luni mai tîrziu, single-ul lor de debut, „Unbelievable” a urcat pe locul 5 în British Top, urmat de două hit-uri și acum de un album. Shubert Dip. În luna august 1991 erau ocupați cu repetițiile pentru următorul turneu, care a avut loc peste tot cu casa închisă, începînd cu o „încălzire secretă” în clubul

local de rugby, o sală cu capacitatea de 220 locuri.

noapte spune Derry și mi-l amintesc pe unchiu' cîntînd la chitară în sufrageria noastră, atunci cînd era foarte supărat. Tata nu avea nici un fel de abilitate muzicală. Și cred că nici eu nu prea am”.

Apoi urmează bass-istul în vîrstă de 20 de ani Zac (Zachary Sebastian Rex James) Folev (Derry: „Eu cred că tatăl lui Zac a cîntat mult acid în perioada sa hippy. Este un artist, unul adevărat”), solistul vocal James Atkin, 22 („Taică-său cînta la chitară și banjo cu tatăl lui Miles de la Wonder Stuff, într-o trupă de folk”) și bateristul Mark Deloedt, 21 (fără descrierea tatălui).

La 26 de ani chitaristul Ian

ce local plus pianul mamei lui Ian cu un microfon înghesuit în spate. Atracția pe care o exercită EMF asupra publicului adolescent i-a catapultat direct în centrul atenției oamenilor de muzică din Anglia care i-au etichetat drept un alter ego neastîmpărat al trupei New Kids. Băieții din EMF sînt cu toții conștienți de faptul că o astfel de reputație i-ar putea lăsa bine-mersi dacă adolescenții și-ar îndrepta atenția în altă parte lăsînd în urma lor un gol pe care mai bătrînii ascultători de rock, din snobism, nu s-ar grăbi să-l umple. „Este o linie foarte subtilă care uneste accesibilitatea și credibilitatea, meditează Ian Dench. Dar dacă te uiți la o secțiune a publicului nostru, eu cred că ne-am descurcat destul de bine”.

Traducere și adaptare după revista „Musician”

ANCA LUPES

E.M.F.—

neastîmpărații neofiți ai zgomotului
sau legătura subtilă dintre
accesibilitate și credibilitate

Să facem prezentările:
„Tata avea două cluburi de

Dench este creierul muzical al formației (tăticu' este chitarist clasic transformat în poștaş). Dench și-a părăsit fosta trupă, zgomotoasa Apple Mosaic, și căuta ceva care să sune mai cîrnos și mai beat cînd a intrat în acest grup, puțin mai tîrziu decît el. Gusturile și atitudinile lor erau exact ce căuta Ian Dench pentru a-și reimpresiona interesul; ei, în schimb, aveau nevoie de priceperea lui. „Ne-am întîlnit la fix, noi cu thrash-ul și el cu melodia” spune Derry. „Ne-am potrivit încă de la prima repetiție”. Originea sound-ului lor penetrant este un sampler Casio SK-1 cap de serie, cumpărat de la un magazin de electri-

răspundem dacă suntem în stare

CRISTIAN TIC (București). Încerc să-ți răspund pe capitole, scrisoarea ta de 8 pagini obligându-mă la concizie. Mai întâi cu adresarea: e clar, că vârsta mea avansată nu are legătură cu relația dintre noi. Absolut toată lumea, la această rubrică în special, folosește formula persoanei a doua singular. Normal că și la 40-50 de ani ascultă muzică la radio dacă ai microbul în tine. Mă refeream la vârsta mea și a altora, de atunci. Îți mulțumesc pentru replica pe care o dai prietenului M.C. Cezar dar eu am căzut la pace. Vezi afla în ce mod și din ce cauză. Compararea cu N.M.E. de acum niște ani buni e valabilă la capitolul hirtie și poate grafică. Spre cele 64 de pagini visăm noi toți dar ar trebui să avem sponsori cu grămadă, reclame cu sutele, anunțuri. Iar acum, le dăm GRATUIT și omenii ezită sau consideră că nu e cazul. Tot la mână a doua aflăm de un concert sau altul. Mă refer la fenomenul intern pentru că pe cel internațional îl am paradoxal mult mai aproape. Cu traduceri ne poți ajuta. Chiar cu propuneri de materiale proprii! Deci visul tău să devii ziarist e ca și realizat, dacă te pui pe treabă. Ca viitor sociolog ți-aș propune teme de anchetă cu zecile. Cursul de disc-jockey a început de câteva zile la Centrul de Creație Populară de pe str. Lahovari nr. 7. Poti îi permit. Aștept cronica la concertul lui Phoenix. E o probă bună. Chestia cu „aroganta” are ceva adevăr în ea, dar se manifestă față de cei care au ei sentimente de superioritate. Și tu ca asta îi trîi și la că-mi confirmi. Se plîng atunci cînd nu pot pune pe cineva la punct. Numere lipsă din colecția ta găsești la „Casata” (sau la „Grădina”) la un stand aflat în imediata apropiere de locul de întîlnire al rockurilor bucurestene. Dacă nu reușești, telefonzi la redacție. Cele mai bune 10 albume din istorie propuse de tine intră în competiție: 1. A Night At The Opera — Queen, 2. Sgt. Pepper's... — The Beatles, 3. Back In Black AC/DC, 4. No Prayer For The Dying — Iron Maiden, 5. Mugur de fluer — Phoenix, 6. Eclipse — Yngwie Malmsteen, 7. Brothers In Arms — Dire Straits, 8. The Dark Side Of The Moon — Pink Floyd, 9. Born In The U.S.A. — Bruce Springsteen, 10. Ghost In The Machine — Police. Sper să nu te superi că mi-am permis să corectez unele titluri! Cele mai bune coloane sonore de film le păstrează pentru toponi de tot felul. **ELENA BORU** (Vaslui). Ai ghicit corect. N-am avut sansa să-l abordez pe Michael Crețu pentru a-i cere texte. Cele pe care le-am trimis conțin multe formulări neclare. Dacă le ai tipărite sau dactilografiate corect ar fi minunate. Rămîi printre cei mai fideli suporteri ai P.R.&S. **SILVIA MUNTEAN** (Sibiu). Chiar primul număr al revistei a fost cu Scorpions. Textele mai importante le-am publicat. Date suplimentare vor mai fi. Adresa ta apare la rubrica cerută dar

te rog să nu mă mai sperii. **ANA** (Cluj-Napoca). Bine ai venit printre corespondenții noștri! Despre Arnold avem un material amplu care stă la coadă. Topul trebuie să fie complet, adică toate secțiunile, chiar dacă nu folosești talonul din pagina 12. Observația că revista „nu e prea scumpă” mă amuză. Eu ziceam că-i umilitor de ieftină și sint convins că așa e! **LOREDANA PET SHOP GIRL** (București). Te citez pentru că abordezi un subiect delicat, cel al textelor autohtone: „Ochii tăi, ca două mari și limpezi păpădii” — Doamne!!! Eu din asta înțeleg că iubita respectivului are probleme cu ficatul. Accept figurile de stil, dar gîndite... Nu știu dacă ai ales cel mai elocvent exemplu pentru zona de umor a textelor noastre, dar ideea unei astfel de rubrici nu-i rea. Dar să nu-mi cer s-o facem noi, echipa (mini) a redacției. Cu ajutorul tău, da. Ai atîtea întrebări încît după ce găsisem răspuns la primele două am renunțat. Nu din rea credință sau din lene ci pentru că mă împingi la studiu profund. Cartea despre Pet Shop Boys se află la tradus și pot să-ți dezvălu un secret: va fi următorul serial, după Michael Jackson. N-am găsit greșeli în scrisoarea ta. Jos pălăria! **MARIUS OLTEAN** (Sibiu). Publicitatea în zărele și revistele sunori sau runde, oricum (Curierul Național și C.N. Magazin precum și Tara sau Sport Star), așa cum sugerezi nu se face, desi mă mir și eu. Voi întreba. Pentru Sibiu soluția abonamentului prinde. Discuțiile noi nu ajung la voi și e foarte rău. Valeriu Sterian și Compania de Sunet precum și realizatorii discului cu „Cîntecele golaniilor” vor susține un turneu promoțional în țară (din cite știu va fi și Sibiu pe traseu) după 22 decembrie. Observi că producătorii de discuri particulari sau de stat nu profită de reclama gratuită pe care am oferit-o. Si eu mă mir, dar înțeleg că este o chestiune de demnitate... Nu accepti cadourile de la oricine, nu? **STEFAN-MICHAEL (MAICAL) IONESCU** (Botosani). Serialul Beatles a început în revista „Săptămîna”, a continuat în „Metronom”, iar aici există de la primul număr. Cele 4 numere care-ți lipsesc le

vei avea curînd. Versurile cîntecelor lui M.J. pică bine. Aștept și de la alți fani. Ce găsim publicăm. Mulțumiri pentru ajutor. Data viitoare vei figura și la „Intermediem”. **ANDREEA POPESCU** (București). Pe Angela Similea am zărit-o pe micul ecran în ultimele 3 luni (termenul ales de tine) la citeva emisiuni, e drept așezate la ore mai puțin accesibile. Oricum nu poți spune că n-a fost deloc. Melodia „Viața de artist” este într-adevăr frumoasă și voi încerca s-o obțin pentru V.N.D. Cîi privește programarea de mai multe ori pe săptămîna a unui clip nou, sint de acord cu Gabi Cotabiță. Reacția inversă pe care o invocîi apare la noi pentru că nu ne-am obișnuit încă cu adevăratul sistem promoțional, cu show-biz-ul real. Nicăieri nu stau telespectatorii să numere aparițiile vedetelor. E drept că în alte părți sint multe și deci au multe de socotit. Există reguli precise în menținerea în atenția publicului a unui artist, în promovarea unei melodii noi etc. Revenînd la Angela Similea a cărei fană ești, recunosc, că în contrast cu perioada de supralicitare a programărilor s-a căzut în extrema opusă! Ca la noi, la nimeni. Cu mare plăcere o vom primi orîcind la emisiune, dacă asta-ți va satisface pe numeroșii ei suporteri. Merci pentru urări! **CODRUTA DOMSA** (Sibiu). E bine că mi-ai furnizat data în care Ștefan Hrușcă împlinește 34 de ani. 8 decembrie, zici. Tocmai mă pregăteam să adresez o chemare către toți artiștii care cîntec aceste rînduri, pentru a-mi oferi datele necesare unui calendar 1992. Regret că spectacolul din 7 noiembrie s-a suspendat. Noul disc cu colinde trebuie să apară, iar dacă Ștefan va fi în țară pe 6 decembrie, atunci voi încerca să-l atrag la Radio. I-am înmînat scrisoarea colegei mele Lucia Popescu-Moraru. **VIOROL TEANU** (București). Scoti de dans modern știu că existau pe lîngă casele de cultură și centrele de creație. Pînă aflu oficial nu ar fi greu să te adresezi direct celor de acolo. Normal ar trebui să fie cit mai multe, dar cum normalitatea a devenit un vis frumos...

ANDREI PARTOS

De la Negruța, pentru Gălbioara

Avînd în vedere lipsa de dispoziție a colegei noastre pentru a se... holba zilele trecute, vom publica secvențe din scrisoarea unei noi prietene. Ea remarcă selecția bună făcută de D. Zorica și A. Marchidan din care n-au lipsit Bryan Adams, Mariah Carey, Black Box, Kim Wilde, Roch (și nu Rock cum a apărut pe ecran) Voisine, „Studioul slagărilor” i-a plăcut cu excepția mascotei. Doru rufis, „mi-a plăcut teribil, pare că nu este apreciat la reala sa valoare și Cotabiță a fost la înălțime cu acel cîntec „I Can't Stop Loving You”. La emisiunea consacrată corupției la care se referă corespondenta, merită să revenim după cea de-a doua e-

diție. Rețin expresia „Întru tot, aproape de acord” (parcă a unui comisar era) și speranța Negruței să se vorbească mai mult despre prostituție. „Noroc că ne-a mai delectat Valeriu Sterian (neaplaudat, de ce?) cu versurile cîntecelor sale”. Grupajul de la 16.30 care s-a vîntos un „dialog cu iubitorii muzicii usoare” a fost fărâ... dialog dar cu Angela Similea, Roxana Popescu, Emilia Diță, Adrian Daminescu, Carmen Rădulescu, Mirabela Dauer, Daniel Iordăchioaie. Tot e bine. Despre alte emisiuni muzicale și... ne, data viitoare. Rubricile sportive continuă să fie cele mai bune, chiar dacă unii redactori sint supărați foc pe limba română!

INTERMEDIEM PRIETENII

ROLIV (Fan Club „Milli Vanilli”, C.P. 18, O.P. Nr. 3, Alexandria 0700, Teleorman): „Sîntem doi mari pasionați de muzică — Robert și Liviu. Avem 17 ani. Pornind de la numele nostru am înființat Fan-Club „Milli Vanilli”, cu ajutorul unui Fan Club similar din Germania. Fîind la început de drum dorim să luăm legătura cu fanii ai acestei formații”. **ANCA GEORGESCU** (Str. Sarmizegetusa nr. 26, Constanța): „Am 16 ani. Sînt o înflăcărată admiratoare a lui Adrian Daminescu. De patru ani mă pasionează stilul său interpretativ, însă, din păcate, pînă acum, n-am înțilnit mulți admiratori ai solistului. Mi-ar face plăcere ca cei care au aceleași sentimente să-mi scrie pentru că îi asigur, vor găsi în mine un prieten ideal.” **MONICA TAKO** (Str. Victoriei nr. 3, loc. Salonta, Cod 650, jud. Bihor): „Sînt satnă, am ochi căprui, sint născută în zodia Racului și am 14 ani. Spre deosebire de alți prieteni ai revistei, eu nu îndrăgesc foarte mult heavy metal-ul. Cu toate acestea, ascult cu plăcere Guns N' Roses și Bon Jovi. Formația mea preferată este însă, Roxette. Despre ei as vrea să aflu cit mai multe lucruri, să dețin cit mai multe postere. Am textele melodilor „Joyride”, „Fading Like A Flower”, „It Must Have Been Love” și as vrea să obțin și altele. Alte preferințe: Rod Stewart, Bryan Adams, Vanilla Ice. As vrea chiar să înființez un Fan Club Roxette.” **ALIDA DIACONU** (Str. Mare a Unirii nr. 3, bl. 8, sc. 2, ap. 34, Făgăraș-Vrancea, cod 5300): „Cumpăr orice număr al revistei P.R. & S., în afară de numerele 24, 27, 30, 37, 38, 40, 41, 42.” **LIVIU LISANDRU** (pentru M.C.M. sau LIX, Liceul Militar „Dimitrie Cantemir”, str. Republicii nr. 75, Breaza, cod 2165, Prahova): „În numărul 39 al revistei am citit că Anuța Urziceanu din Caracal nu reușește să-si facă spononament la P.R. & S. Cred că sint în măsură s-o ajut eu condiția să-mi scrie și să-mi comunice și adresa ei.” **OANA NEGUT** (Str. Mircea cel Bătrîn, nr. 172, bl. MD 14, sc. B, ap. 27, Constanța): „Cei care iubesc gustul și se hrănesc cu death, thrash și alte „bună-ături” de acest gen sînt se adreseze pentru a schimba „fuzii”. Îmi plac, ca formații, foarte, foarte mult Obituary, Megadeth, Motorhead, Slayer. Bineînțeles că ascult și altceva, dar acestea sint preferate. La mine în clasă sint puțini rockeri. În liceu sint ceva mai mulți, dar mă înțilnesc rar cu ei. Am prieni care au aceleași preferințe și eu care mă înțilnesc pentru a asculta muzică, adeseori scîndînd vecinii, însă as vrea să am și noi mulți.” **LAURA POPESCU** (Str. Camelliei nr. 10, bl. 33, ap. 12, Ploiești, cod 2003): „Sînt o admiratoare înfocată a celei mai bune formații de rock românești — Phoenix. Așadar, îi rog pe cititorii revistei, pe cei care posedă orice fel de material (fotografii, articole, postere sau discuri) cu acest supergrup, să-mi scrie. Eu am deja cele două ca-

sete video apărute în comerț și următoarele discuri: „Mugur de fluer”, „Canta-fabule I și II” și „Remember Phoenix”. Dacă alteineva posedă alte înregistrări eu sint gata să le primesc, oferind în schimb materiale cu preferințele lor, dacă nu acceptă plata în bani. De asemenea dacă cineva face parte sau stie de existența unui Fan club al acestei formații să mă anunțe pentru că as dori să mă înscriu și eu. Scrisorile amatorilor de corespondență cu o fană rock de 16 ani, blondă și cu ochi albaștri nu vor rămîne fără răspuns.” **ADRIAN CARAIENLISCHI** (str. M-ii Tatra, nr. 27, Constanța): „Bună! Am 15 ani. Sînt în zodia Fecioarei, Am 1,65 m., ochi căprui, părul saten. Sint elev în clasa a XI-a la Liceul nr. 1. Îmi place Michael Jackson. Cine se oferă să-mi vîndă postere alb-negru sau color, afișe, discuri eu el să-mi scrie.” **MARIAN GHEORGHE** (str. Nicolae Filimon nr. 15, Constanța sau la U.M. 02940/Transmisuni, Constanța): „Am 20 de ani, ochi albaștri, păr saten. Sint militar în termen. Pasiunea mea principală este muzica. Preferințe: Mariah Carey, Kylie Minogue, Whitney Houston. Dintre cei autohtoni cel mai mult o admir pe Laura Stoica. Sper să primesc cit mai multe scrisori.” **ROXANA ILIESCU** (str. Ion Puscariu nr. 11 sector 4 București): „Îi rog pe toți cei care dețin poze, afișe, articole, discuri, casete cu și despre Gabriel Cotabiță să-mi scrie neîntîrziat.” **OZANA URICARIU** (str. Aleea Ghiocilor nr. 5, sc. C, et. 3, ap. 12, cod. 5500, Bacău): „Atenție! De ce ne-am ferit s-a împlînat. Stop, EL a plecat, dar noi am rămas. Stop. Toți cei care au rămas, să-mi scrie. Stop, EL — Gabriel Cotabiță. Stop.” **IRINA** — alias Miss Jon Bon Jovi (str. Aleea Timișu de Jos nr. 5, bl. A 25, sc. A ap. 15, et. 4, București). „Am 16 ani, 1.54 m, sînt „Săgetătoare”. Sînt o fană înfocată a formației Bon Jovi, dar mai ales a solistului vocal. Ador muzica hard și modern rock. Alte preferințe: Poison, Guns N'Roses, Scorpions, Cinderella, Skid Row, Kiss, Def Leppard, Bad English. As dori să-mi fac cit mai mulți prieteni prin corespondență.” **SILVIA LAURA MUNTEAN** (str. Avram Iancu, nr. 174, Medias, cod. 3125, jud. Sibiu). „Ascult multă muzică bună, am văzut sute de filme, am o arhivă întreagă de informații. Preferințe: Arnold Schwarzenegger, Michael Jackson, Whitney Houston, Scorpions, Sandra, Whitesnake, Bad Company, Madonna. As dori să obțin portrete sau materiale cu și despre primii patru menționați la preferințe. Iubesc hard-rockul. Garantez răspuns pe măsură.” **ELENA BOBU** (Str. Mihail Kogălniceanu, bl. 34, sc. B, ap. 12, Vaslui, cod. 6500): „Vă rog frumos să nu mai îmi trimiteți scrisori, deoarece am epuizat și numerele pe care le dețineam din P.R. & S. și posterele cu Metallica și Accept.”

O.D.

Răspunsuri FOTO-GHICITOARE Răspunsuri

MADONNA, JULIA ROBERTS, NENEH CHERRY, KIM APPLEBY, CHER

CONCERT LA ECRAN CLUB

VOLTAJ, INTERVAL și **TRAFIC** vor susține recitaluri la Ecran-Club sîmbătă orele 18. Organizații, aceiași entuziaști de la FAN-CLUB ROCK BUCURESTI sprijiniți de Fundația de Tineret a Municipiului București.

Noi Fani — Cluburi

S-au înființat următoarele Fan-Cluburi: Skid Row, Cinderella și Metallica. Cei care doresc să devină membri ai acestor Fan-Cluburi se pot adresa lui Anton Fabian — str. Ion Măiorescu nr. 11, bl. 50, et. 2, ap. 14. Tel. 35 01 65.

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Brian a simțit că înnebuneste. Invitații din jurul lui au înțepenit în momentul în care acesta a strigat: „Madame, se întâmplă că eu însumi sint evreu!”. Doamna și-a cerut scuze și a plecat, dar Brian nu s-a calmat ore în șir și nu a reușit decât să-și facă rău sînei. A fost un miracol că incidentul nu a fost comentat de presă.

Si cu toate acestea, Brian părea a fi în stare să controleze bine toate situațiile dificile. A doua zi după debut, Brian i-a invitat pe Cilla Black și pe soțul ei, Bobby, la masă, la restaurantul „21”, unul dintre cele mai intime și pline de personalitate din Manhattan. După un meniu pretențios și stilat, Brian a constatat că își uitase portofelul în alt costum și că se găsea în imposibilitate de a plăti nota. Chelnerul s-a repezit să cheme șeful, care a venit cu managerul.

Brian i-a întâmpinat cu o privire semeață: „Sint Brian Epstein”, a declarat el cu cel mai înghețat accent din West End, „și îmi veți trimite această notă de plată la Waldorf Towers”. Cei trei au dat aprobativ din cap și au dispărut.

Nat credea că cea mai mare problemă a lui Brian era viața sa personală și că dacă acesta și-ar fi găsit o oarecare satisfacție personală ar fi putut să se bucure mai mult de succesul său profesional. Dar aventurile lui Brian păreau din ce în ce mai sordide. Sosise la New York cu două zile înaintea Beatles-ilor, aflându-se într-o mare dilemă: Dizz Gillespie reapăruse și se afla în acel moment la New York, Brian luase masa cu Nat la Waldorf Towers și îi povestise tot episodul cu Dizz, de la prima întâlnire, pînă la scena finală cu cuțitul. Dizz a luat legătura cu Brian, voia să-l vadă și deși Brian știa că nu era cazul, nu se putea controla. Faptul că Beatles-ii urmau să sosească în oraș îl speria pe Brian, bănuind că Dizz ar putea face ceva care să îi afecteze pe toți, așa că avea nevoie de ajutorul lui Nat pentru a-l ține pe acest june periculos la distanță.

Nat a fost de acord și n-a durat mult pînă cînd primul a dat de urma lui și i-a invitat pe Dizz în biroul său pentru a sta de vorbă. Nat Weiss l-a cîntărit pe tînrul rapid, încă din momentul în care acesta a intrat pe ușă. „Am cunoscut mii de tipuri lui. Era genul de aventurier-profitor de la ma-

rile grădini de varietate. Dacă voiai să pui o bere la rece, cel mai bun loc era lîngă inima lui”.

Dizz în schimb avea o altă variantă a poveștii: „Îi iubesc pe Brian, nu vreau nimic de la el, doar să îl vad”. „OK”, a spus Nat, tocmai pentru că nu vrei nimic de la el, nici nu îl vei vedea. Vreau să stai cît mai departe de el”.

„Ei, bine, atunci...”, a spus Dizz, Brian are o mulțime de bani. Dacă vrea să stau departe de el...”

I AM THE WALRUS Lennon & McCartney

I am he as you are he as you are me and we are all together
See how they run like pigs from a gun, see how they fly

I'm crying
Sitting on a cornflake waiting for the van to come
Corporation tee shirt, stupid bloody tuesday
Man, you been a naughty boy, you let your face grow long.

I am the eggman, they are the eggmen, I am the walrus
Goo goo a'joob.

Mister city p'liceman sitting pretty little p'liceman in a row
See how they fly like lucy in the sky, see how they run,
I'm crying I'm crying I'm crying I'm crying

Yellow matter custard dripping from a dead dog's eye
Crab a locker fishwife pornographic priestess
Boy you been a naughty girl, you let your knickers down

I am the eggman, they are the eggmen, I am the walrus
Goo goo a'joob

Sitting in an english garden waiting
For the sun. If the sun don't come you get your tan
From standing in the english rain
I am the eggman, they are the eggmen, I am the walrus
Goo goo g'joob, goo goo g'joob

Expert, expert choking smokers don't you think the joker
Laughs at you?
See how they smile like pigs in asty, see how they snied
I'm crying

Semolina pilchard climbing up the eiffel tower
Elementary penguin singing hare krishna
Man, you should have seen them kicking Edgar Allan Poe
I am the eggman, they are the eggmen, I am the walrus
Goo goo a'joob, g'goo goo g'job

ei, bine, dacă aş avea o maşină aş putea pleca din preajma sa”.

Nat i-a relatat lui Brian discuția avută, iar acesta a insistat ca Nat să-i dea lui Dizz 3000 \$ pentru a-și cumpăra mașina dorită. Nat s-a opus din răspunderi acestei idei; a-i da acum bani lui Dizz însemna că acesta se va întoarce și va cere iar și iar, din ce în ce mai mulți. Brian insistă totuși să i se dea lui Dizz posibilitatea de a avea o mașină. Nat a reușit să facă un tirg cu puștii în schimbul celor 3000 \$. Dizz a fost de acord să fie sechestrat într-o cameră a hotelului Warwick de pe Sixth Avenue, pîzînd fiind de un om angajat de Nat pînă cînd Brian și Beatles-ii aveau să părăsească orașul. După această întâmplare se părea că Dizz dispăruse, dar nimeni nu știa pentru cîtă vreme.

Povestea prizonierilor succesului este veche, dar nu a fost niciodată mai elocventă decît în cazul Beatles. Erau momente în care ei — în cluda faimei, bogăției și succesului lor — îi puteau provoca păreri de rău pentru viața pe care o duceau. În vreme ce oamenii normali își duceau viața celebrînd nașteri, absolviri de școli, obțineri de noi slujbe, zilele și viețile Beatles-ilor se „topeau” în turnee și concerte pe bandă rulantă, delimitate de scurte perioade de oarecare „relaxare” la Londra, cînd lucrau la vreun nou disc. Pînă în iarna 1965-1966 nu și-au putut permite să stea mai multe luni acasă și să se lase răsfățați de efectele succesului lor.

Traducere și adaptare
GABRIELA SEICARU

MICHAEL JACKSON

După turneul în Africa, la întoarcerea în America, în 1974, frații Jackson se vor desoperi pe primul loc în top-urile muzicii negre. După numai o lună, teribilul „Dancing Machine” urcă pe locul doi în top-urile pop. Discul-single cu această piesă, pe care specialiștii au numit-o sîrbătoarea funk-ului, se va vinde în peste două milioane de exemplare. O euforie pe care grupul nu o mai cunoscuse de aproape doi ani. Ritmica piesei a fost asemănată cu tempo-ul unei pompe hidraulice. Jermaine, Tito și Jackie susținînd acest tempo în registrele joase pînă în preajma break-urilor, bateriei, un semnal pentru dezlănțuirii coreografice de excepție. Linia melodică a cîntecului e dominată de vocea juvenilă a lui Michael, care povestește „răutățile” unei tinere fete. Piesa se termină brusc cu un bubuit de petardă.

Criticii muzicali consideră și azi „Dancing Machine” drept o fantastică demonstrație (de) funk. Remixată în condiții tehnice mult superioare celor în care a fost înregistrată, „Dancing Machine” a apărut recent într-o compilație Motown. Hal Davis și Nigel Martinez au reușit să readucă sunetul în actualitate. Vocea lui Michael remîntă este senzațională.

Pe neașteptate, fără nici o înmixtiune din partea companiei Motown, Joe și Katherine Jackson au pus la cale o acțiune temerară. Jackson Five vor concerta timp de 15 zile în Las

Vegas. Berry Gordy nu avea nimic de-a face cu ceea ce se va petrece pe scena marelui hotel MGM. Michael și frații săi vor fi însoțiți de Janet, La Toya

și Maureen, cele trei surori ale lor. Familia Jackson era un adevărat clan.

Încercarea de la Las Vegas era mai mult decît temerară. Succedîndu-i în capitala „păcatului” pe Frank Sinatra, Sammy Davis Jr. și Dean Martin frații Jackson vor pune la punct un spectacol divertisment care nu se (mai) aseamăna cu show-urile pentru adolescenți istorici. Momentele vesele ale spectacolului vor fi erupția lui Janet (pe atunci în vîrstă de 8 ani), deghizată de în Mae West și cuplul Randy și Janet imitînd celebrul cuplu Sonny & Cher.

Repertoriul fraților Jackson conținea de această dată și piese precum „Kissing Me Softly With His Song” și „By The

Time I Got To Phoenix” interpretate într-o liniște mormîntală care îi va impresiona în cel mai înalt grad în fiecare seară petrecută la Las Vegas, un oraș fascinat de acești tineri fenomenali.

Singurii care nu apreciau acest succes erau conducătorii companiei Motown. Se așteptau ca afacerea Las Vegas să fie un eșec total, convinși că frații se vor întoarce cu coada-ntră picioare. Zvonurile lansate de cei de la Motown erau cînce: „Jackson five la Las Vegas? Ce să caute ei acolo, și-au făcut-o cu mina lor...”

În replică la toate aceste „glume” succesul fraților Jackson va fi total. Reporterul publicației „L.A. Times” scria:

„Au stil, au ținută, au prospectime, au talent și personalitate. Toate acestea au pus pe gînduri celelalte vedete care se produc în Las Vegas”. Cu siguranță Gordy nu era încîntat citînd aceste rînduri. Din acel moment Joe Jackson se va aventura într-un război al micilor „întepături” declarînd: „Motown i-a... canalizat pe un drum bun pe fiul mei și pentru asta îi mulțumim. Însă totul a început în familie...”

Timpul n-are răbdare și Jackson Five vor pleca din nou într-un turneu de-a lungul și de-a latul Statelor Unite ale Americii. Iată cîteva extrase din presa vremii: „Michael rămîne centrul de interes al grupului” (21 iulie, Richmond). „Cînel băieți fantastici care se lansează în pantomime prelungite” (23 iulie, Buffalo). „Jocul scenic este perfect” (27 iulie, Madison Square Garden).

Cel cîinci adolescenți aveau o mulțime de idei, așa că Joe Jackson le-a amenajat un studio de înregistrări în noua vilă a familiei de la Encino. Cînd nu pregăteau un spectacol, Tito și Jermaine experimentau formule ritmice noi, iar Randy și Michael, nedespărțiți, compuneau împreună, la pian... De fiecare dată cînd își expuneau ideile muzicale celor de la Motown, se izbeau de refuzul dur al primului lor mentor, Suzanne de la Passe. Pentru a-și impune încă hegemonia, ea l-a determinat pe Michael să înregistreze un album solo mediocru („Forever Michael”), în timp ce grupul imprima un disc, insoportabil intitulat „Moving Violating”, album ce umbrea succesul realizat cu „Get It Together”.

Dacă la finele anilor '60 „Tamla Motown” avusese un rol esențial pentru ascensiunea și afirmarea fraților Jackson, încercările de a controla și a cenzura în continuare activitatea grupului constituiau fără îndoială o frînă. Discret, Joe Jackson va căuta o nouă casă de discuri pentru copiii săi.

Traducere și adaptare de
COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU
(va urma)

POVESTE FOLK (IV)

Mai înainte de a vă spune de ce am scris toate cele de mai-nainte, să-i ascultăm pe „inaintași” vorbind despre prietena-CHITARA, instrumentul-simbol al muzicii folk, gen cărui și Doru Stănculescu încerca să-i dea o definiție: „Folk? M-am gândit de multe ori, de fiecare dată am dat alta, acum zic că este cel mai modest, din punct de vedere tehnic, mijloc de exprimare al oricărui om”. Și ar mai putea adăuga, parec contrazicând cele de mai sus, **Mircea Florian**: „Tehnica de chitară nu a fost inventată de noi, nu este o noutate, fiecare își adaptează tehnica la stilul și atmosfera în care se exprimă mai bine. Poate de aceea „autorul total” (să fii propriul textier, compozitor, aranjor, interpret, actor, regizor) este un ideal, nu unica soluție, dar care poate da rezultate extrem de originale, diverse, chiar dacă uneori inegale”. La care ar putea interveni și **Nicu Alifantis**: „Tehnica de chitară în folk înseamnă foarte mult, cu totul și cu totul altceva decât se învață în oricare școală de muzică, o altă muzică decât cea obișnuită. În folk mijloacele de exprimare sînt doar două, vocea și chitara, și ele trebuie să slujească un cîntec. Dacă vocea poate fi și nu este obligatoriu să fie extraordinară, important este să te folosești de ea cît mai bine, instrumentul trebuie să fie bine stăpînit, tîne loc, de o formație. Și fiecare cîntăreț își lucrează „altfel” chitara. **Sterian**, un tip nervos, și-a făcut o chitară dură, plină, chitara devenind o întreagă percuție. **Vintilă**, un tip calm, liniștit, dar care poate tensiona, are altă manieră interpretativă decât **Stănculescu**. După mine, instrumentul este mai important decât vocea”.

Și iar ar putea interveni **Mircea Florian**: „Chitara nu este un instrument obișnuit al folclorului nostru, dar este un instrument foarte popular în adevăratul sens al cuvîntului, chiar dacă sînt zone în care se cîntă mai mult sau mai puțin la ea, chiar dacă uneori devine instrument de percuție, ca **zongora** din nordul țării, la care nu se folosește digitația și acordată

Cronică sentimentală

Într-un anumit fel, tîne „hangul” ritmic. Chitara este un instrument destul de ușor de „învățat”, lucrurile elementare sînt chiar elementare, cîteva acorduri se în-

vată într-o săptămînă. Abia apoi începe munca care practic, nu se termină niciodată. Cobza este net mai dificilă prin însăși construcția sa, grupe de coarde inegale, nu există deget uman care să țină un sunet perfect acordat”.

Curios sau poate absolut normal, această muzică a fost imbrățișată de oameni care n-au călcat vreodată prin Conservatoare și după cîte știu, singurul care a încercat „admiterea”, **Nicu Alifantis**, deși era poate cel mai îndreptățit dintre folkiști să fie admis, a renunțat, constatînd cît trebuia să renunțe „din el” pentru a se încadra în tradiția ne-scrisă a pedagogiei muzicale. Și să vă mai spun că după 15 ore de lucru în studioul Electrecord, prin 1975, s-a renunțat la primul posibil album folk al lui **Doru Stănculescu**, redactorii considerînd că el nu cîntă „corect”. Desigur că **Doru** cînta **FOLK** și nu **CORECT**, tot așa cum **Ioana Radu** cînta **ROMANTE** și nu **CORECT**, așa cum cîntă aceleasi romante marile vedete ale scenei lirice, cu tehnica belcantoului. Cred că „aluzia” s-a înțeles...

Dar pe toate astea noi nu le știam atunci, le simțeam doar și mulți alții, luați de val, se apropiiau și defilau sub stegurile genului. **Dintre** sutele de interpreți, dintre care mulți au avut doar apariții meteorice în marile concerte și festivaluri, mulți alții cîntînd doar „folky”, ei făcînd doar „folk cu tehnice muzicii ușoare” (mă refer în special la grupurile conduse de profesorii de prin școli, altfel destul de plăcute, optimiste-naționale și frumos îmbrăcate), ne-au rămas virfuri de profesionalism folk, adevărați muzicieni și conștiințe ale acestei „alte estetici” care în contextul condițiilor în care evolua țara noastră au generat un adevărat fenomen social, unic în Europa, zic eu.

Așa că, la mîntea mea proastă și la sfîrșitul acestor rînduri lămuritoare asupra începuturilor, voi zice data viitoare de ce zic eu că am avut și că poate vom mai avea un **FENOMEN SOCIAL FOLK**.

AUREL GHERGHEL

Cîte ceva despre...
FOILETON

Grupul a luat ființă în 1986. De atunci, a avut mai multe nume și diverse componente. Cel care a înființat grupul și care a rămas pînă astăzi este **Marius Mihalca**. Numele de **Folleton**, formația îl are doar din 1988, cînd au fost făcute primele înregistrări radio. Participarea la diferite festivaluri și spectacole nu s-a ridicat la nivelul cantitativ și calitativ dorit, poate și datorită deselor schimbări care au avut loc. Cu toate acestea, în 1989, **Folleton** este premiat la „Arenalele romane”. În prezent, trupa are înregistrate 17 piese în radio, dintre care 4 figurează pe discul „Rockii” apărut în iulie 1991, după un an de așteptări.

Noile piese din repertoriul formației sînt puternic marcate de „rif”urile de chitară, ritm și mesajul textului. Practic, **Folletonul** are material pregătit pentru încă un disc, dar situația financiară precară nu permite deocamdată, înregistrarea.

Pentru a supraviețui în această vară, membrii formației au cîntat în barurile „Minerva” și „Belvedere” și în restaurantul „Afrodita” din Herculane. Pînă la muzica de dans, în program au fost incluse și piese din repertoriul unor formații și soliști străini — **Pink Floyd**, **White Snake**, **AC/DC**, **Free**, **Queen**, **Rolling Stones**. N-au lipsit nici piesele **Phoenix**-ilor și normal al **Folletonului**, care a reușit, nu de puține ori, să realizeze adevărate show-uri.

Componenta trupei: **Marius Mihalca** — chitară și voce, **Sorin Tătaru** — chitară, **Sorin Bocorean** — bas, **Ștefan Mardale** — voce, **Dorin Anghel** — baterie.

Deși formația activează în Timișoara, discul „Rockii” s-a găsit doar într-un număr redus (60 de bucăți) la librăria cea mai mare.

SORIN BOCERAN

MIRCEA FLORIAN

Pe mine
Mircea mă cheamă

Să nu credeți, că mă joc acum
Să nu credeți, totul pare fum
Dar deschideți poarta, cîinii mă-nconjoară
Vîntul suflă rece, rînilor mă dor

Pe mine Mircea mă cheamă
An de an mă schimb la blană
An de an mă schimb în lamă
Și cu mine vîntul cerul
Mi-am pierdut de mult cercelul
Și îl caut mușcînd copacul

Refren

Să nu credeți, că mă joc acum
Să nu credeți, totul pare fum

Dar unde-i stîncă neagră, și-acei vechi castel
unde curge-n vale riul mititel
Pe mine Mircea mă cheamă
și cu toți eu sînt de-o seamă

Dumnezeu mi-e rudă bună
îmi arunc iubire-n vînturi
e ușor să culegi struguri
sînt prea mulți să-i lingem singuri
în fresca cu patru colțuri

Refren

Să nu credeți, că mă joc acum
Să nu credeți, totul pare fum

Dar la miezul nopții, mort pe jumătate
la castel la poartă oare cine bate?
Pe mine Mircea mă cheamă
și-am venit la tine mamă

să mă-nveți să dorm sub lună
căci mina mea nimic nu face
gura chiar de-i plină tace
ochii îmi sînt plini de ace

Refren

Să nu credeți, că mă joc acum
Să nu credeți, totul pare fum

Du-te către ceruri, pentru viață mori
Și-ți va fi mormîntul încoronat cu flori
Pe mine Mircea mă cheamă
Ce v-am spus nu e o zeamă

ce se bea uîrlînd la cramă
Ce v-am spus e o licoare
stoarsă dintr-un om ce moare
totul s-a schimbat în boare...

JOEY TEMPEST

THE FINAL COUNTDOWN

We're leaving together
But still it's farewell
And maybe we'll come back
To earth who can tell
I guess there is no one to blame
We're leaving ground
Will things ever be the same again
It's the final countdown
The final countdown
Oh we're heading for Venus
And still we stand tall
'Cause maybe they've seen us
And welcome us all yeah
With so many light years to go
And things to be found
I'm sure that we all miss her so.
It's the final countdown
The final countdown
The final countdown

JAPONIA, ÎN PAS CU MODA

Un grup funk-rock japonez la București. Un concert deosebit susținut de KONDO IMA (International Music Activities) la Palatul copiilor în zilele de 19 și 20 noiembrie, grație Ambasadei Japoniei și Fundației Japonia. În ziua de 20 noiembrie a fost organizată și o întâlnire a membrilor formației cu două trupe românești și cu reprezentanți ai presei. Au răsunat prezent Iris și Compact, 3 ziariști și 2 reprezentanți ai postului național de Radio. Pentru interviu, prioritate au avut cei de la Radio, pentru că înregistrarea urma să fie transmisă pe post în aceeași zi. Apoi, domnul Toshinori Kondo, liderul formației, a stat de vorbă cu cei de la presa scrisă. Pentru formații... se pare că nu a mai fost timp. Dar domnul Kondo a promis să revină în România... Oricum, noi, cei de la P.R.&S le mulțumim domnului Kondo și membrilor formației pentru amabilitatea cu care au răspuns la cele câteva întrebări pe care am reușit să le punem. Aveam pregătite mai multe, dar timpul...

— Despre dumneavoastră, domnule Kondo, știu că sunteți unul dintre cei mai valoroși muzicieni ai Japoniei. De calitățile interpretative ne-am convins așadar. Cum este cunoscută formația în Japonia?

— Sintem priviți ca niște

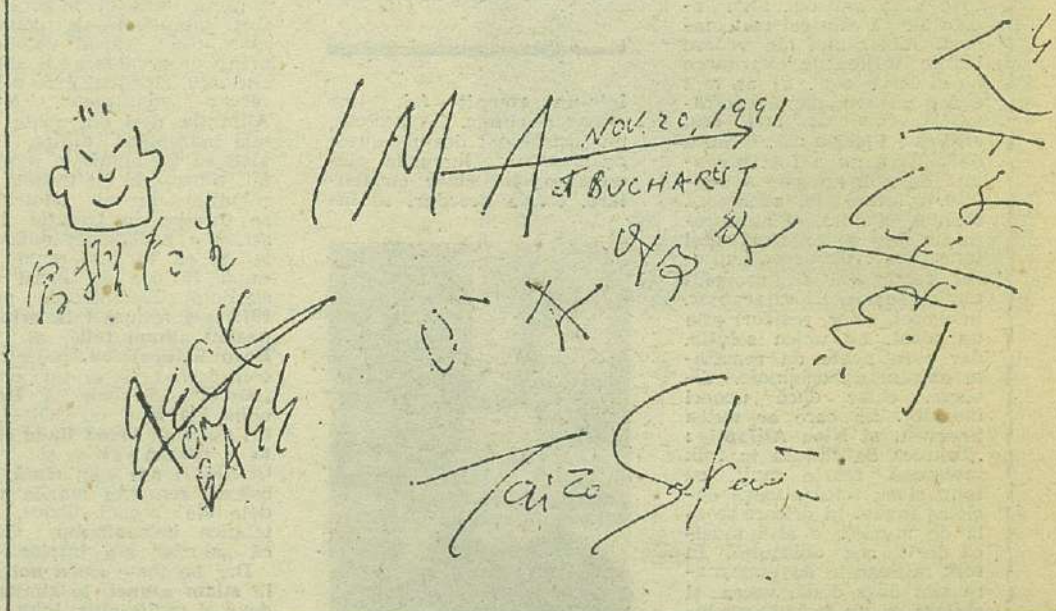
cel care termină o astfel de școală aleg muzica clasică. v-am spus că japonezii sînt stupizi. Deci nu criteriul studiilor a stat la baza alegerii lor.

— ???
— De fapt, nu eu i-am ales pe ei, ci ei pe mine. Toți sînt foarte talentați.

— Ascultîndu-vă așeză, am avut senzația, că în anumite pasaje, vă inscrieți în linia spirituală a unor trupe ca Mezzaforte, Chick Corea și Miles Davis. Greșesc?

— Nu. Muzica mea nu este nici strict dansantă, nici jazz-rock. E un fel de jazzy-funk, ca și a celor numiți de dumneavoastră. Eu chiar am afirmat așeză, că la Tokyo, asemenea concerte se desfășoară în picioare și am invitat lumea la dans. Nu s-a putut, însă. Avem forță și nu cred că a fost „prea tare”, cum a spus cineva. Volumul este un „amănunt” foarte important, pe care-l controlăm demult. Cred că mai degrabă este vorba de neobișnuită. De influențat, ne-au influențat și Louis Armstrong, Jimi Hendrix, James Brown, Bob Marley. În ceea ce-l privește pe Miles Davis, el a fost primul mare muzician care a folosit trompeta electrică, descoperind noi sonorități. Eu nu fac decît să încerc să duc mai departe această tehnică. În fe-

to the readers of Pop Rock & Sports.

TOSHINORI KONDO
(voce, trompetă electrică)

HIDEO YAMAKI
(tobe)

TAIZO SAKAI
(chitară)

HARUO TOGASHI
(Keyboards)

RECK
(bas)

extraterestri (ride). Japonezii sînt... stupizi. Preferă muzica pop, muzica așa zisă comercială. Desigur, noi avem fanii noștri. Muzica noastră se adresează mai mult... spiritului, într-un fel ideii de... libertate.

— Care este activitatea discografică a formației?

— În formula actuală, respectiv: Taizo Sakai — chitară, Reck — bas, Haruo Togashi — keyboards și Hideo Yamaki — tobe, al și eu — voce și trompetă electrică, avem 5-6 serii de C.D.-uri. Stăm bine.

— Deși show-ul este un tot unitar, fiecare membru al formației se distinge, prin modul de interpretare, ca personalitate. Totul sună, totul este ireproșabil. Ce pregătire muzicală au?

— Nici unul nu are Universitatea de muzică. De regulă,

lul meu, bineînțeles. Și m-a mai influențat cineva foarte mult. Tatăl meu, care a fost nitar.

— Cum vi s-a părut publicul de așeză?

— Domnul Kondo traduce întrebarea în japoneză și așteaptă răspunsul „coechipierilor”. Haruo Togashi este cel care răspunde.

— S-a reușit acea cooperare atât de necesară între scenă și public. Simțind pulsul sălii, noi am putut da mai mult. M-a surprins plăcut faptul că la sfîrșitul spectacolului au venit foarte mulți la scenă nu doar pentru a obține autografe, ci și pentru a ne stringe mîna și a ne felicita.

— Sînteți într-un turneu în Europa. Ați susținut, pînă acum, concerte în Germania, Polonia,

Ungaria și urmează Bulgaria și U.S.S. Cum ați fost primiți în celelalte țări?

— De acest turneu s-au ocupat Fundația Japonia și Ambasadele Japoniei în țările respective. Nu întotdeauna prin publicitatea care ni s-a făcut s-a precizat ce stil interpretăm. În Ungaria, am avut surpriza de a vedea în sală oameni îmbrăcați în haine festive, în smoking. Dar, în afară de acest amănunt amuzant, trebuie să spun că ne-am simțit foarte bine. Țările în care am fost trec prin diferite dificultăți. Sintem mulțumiți că am putut oferi oamenilor un moment de destindere, de bucurie.

— Veți reveni în România?

— Da. Nu are nici un rost să ne limităm doar la acest con-

cert. Să vii, să cînti doar o dată nu înseamnă nimic. Aș fi vrut, de asemenea, să merg în cluburi de jazz unde tinerii se adună să bea și să asculte muzică bună. Poate data viitoare...

P.S. Am citit puțin șocați titlul unei rubrici din „Adevărul” (vineri 22 noiembrie): „Între maladii și zgomet: funk”. Necunoașterea domeniului nu ne surprinde dar afirmația autorului Peter Sragher îi va brusca pe cei care au fost în sală sau au ascultat muzica grupului japonez: „Concertul s-a înscris în categoria celor unde melodia putea cîteodată abia cu greu să fie recunoscută datorită tendințelor trash (așa e scris — n.r.) cu sonorități dure, rareori „îndulcitate”, de

contrapuncte pop și soul”. Nu mai vorbim de construcția frazei dar conținutul ne sperie. Se spune în articol că cineva ar fi strigat în sală „Ne distrugeți urechile!” Se poate, pentru că am zărit acolo bunici, nepoți de 3-4 ani, persoane care sigur nu veniseră pentru un concert de acest gen. Cu astfel de cronici riscăm să nu ne mai viziteze nimeni (nici pe gratis, pentru că suma de 20 de lei bilete nu se poate spune că trece de simbolic). Sunetul adevărat de concert, cu scule reale nu prea îl cunoaște lumea și e firesc să fim surprinși dar să ajungi la termeni de „maladii și zgomet”...

ORLANDA DELADI

10 melodii pentru VINERI NOAPTEA ÎN DIRECT

6 decembrie 1991

1. Sultans Of Swing - DIRE STRAITS.
2. What Love Can Be - KINGDOM COME
3. Alături de tine - ADRIAN DAMINESCU
4. New Kids In Town - THE EAGLES
5. Deja Vu - BLUE SYSTEM
6. Good Times Bad Times - LED ZEPPELIN
7. Balada stelei duble - ȘTEFAN HRUȘCA
8. Spending My Time - ROXETTE
9. Lasă-mi toamnă pomii verzi - MARGARETA PISLARU
10. Shine On You Crazy Diamond - PINK FLOYD

Ediția din 22 noiembrie l-a avut ca oaspete de onoare pe producătorul american DAVID PISTRUI de la White Records care a răspuns la zeci de întrebări telefonice fiind încă o dată plăcut surprins de avalanșa celor care vorbesc bine limba engleză. Despre proiectele sale și ale emisiunii „Chicago - București Tur Retur Rock'N'Roll” vom reveni cu amănunte.

Emisiunea continuă să fie sponsorizată de Curierul național și Societatea Comercială româno-americană TEC.

Ne puteți scrie și pe adresa: str. General Berthelot 62-64, Radiodifuziunea Română, pentru V.N.D.

L.P.M. + A.P.

DAVID PISTRUI, prezent vineri în studioul din București

Pentru
fotografiile
de la V.N.D.

Adresa lui Dan Atanasie este: Calea Dorobanților 168, bl. 15, ap. 104, sector 1, cod 71232, București. O fotografie costă 20 de lei iar cei care îi scriu vor primi un supliment de o poză de fiecare. Termenul de așteptare se situează în apropierea celor 14 zile.

HARAKIRI SHOW

S-o luăm ușor. În ultima clipă am aflat că nu vom fi la numărul trecut de 9 lei cum ni s-a spus. De aici și comentariul de la „Răspunsuri” care n-a mai fost schimbat. Numele lui Jeff sau Geoff Harrison îl lămurim în numărul viitor, după concertul din 26 noiembrie când îi vom studia actele. La pagina 5, ultimul răspuns se citește astfel: „Ingenioasă harta repartitiei revistei în țară... (și nu apariției, care ar implica dispariția ei, care se va produce curând). Fotografia din pagina a 8-a îi reprezintă pe Leoluca Vasilescu în plin proces al muncii

sale. Tobeile îi aparțin. Pe pagina 12 avem un caz grav pentru samuraii noștri. În top pe locul 10 la secția pop străină piesa se intitulează „The One And Only” iar cifrele din dreptul ei (corect) sunt 10-1. În cadrul unui top preluat din „Billboard” despărțirea unui cuplu a generat reacții alergice la persoanele pudice, cărora le cerem scuze. Oricum și titlul a apărut greșit de unde deducem că acțiunea e voită, defăimătoare. Titlul corect era „Finally” iar numele, Ce Ce Peniston (atenție la despărțiri!). Sayonara Babys!

UN NOU PRODUS
ANTISTRESS
HUMANOFORT
CU REZULTATE EXCEPTIONALE
IN CAZURI DE:
**NEVROZE, TOXICOZE, ANEMII,
OBEZITATE, IMPOTENTA, FRIGIDITATE**
RELATII LA: S.R.L. - HIPOCRATE
STR. PRAHOVA Nr. 6, SECT. 4 BUCURESTI
Cod. 78.605, Tel. 68.41.91; 67.64.29; 37.41.40

TOPURI P. R. & S. PE 1991

A sosit momentul să recapitulăm. Categoriile vor fi foarte numeroase pentru că am primit propuneri de la mulți cititori, iar noi am căutat să le respectăm pe toate. Vă rugăm să încercați să ne răspundeți până pe 15 ianuarie 1992, pentru ca în primul număr din februarie să apară ierarhiile anului.

TOPURI DE TOT FELUL

NETWORK U.K. TOP 50
(N.M.E. 23 noiembrie)

1. Black Or White - Michael Jackson.
2. Dizzy - Vic Reeves & The Wonder Stuff.
3. Rhythm Is A Mystery - K-Klass.
4. Is There Anybody Out There? - Basshead.
5. If You Were With Me Now - Kylie Minogue & Keith Washington.
6. Get Ready For This - 2 Unlimited.
7. Killer... On The Loose - Seal.
8. Activ 8 (Come With Me) - Altern 8.
9. It's Grim Up North - Justified Ancients Of Mu Mu.
10. No Son Of Mine - Genesis.
11. When A Man Loves A Woman - Michael Bolton.
12. Faith (In The Power Of Love) - Rozalla.
13. Hole Hearted - Extreme.
14. You To Me Are Everything - Sonia.
15. So Real - Love Decade.
16. Wasted Time - Skid Row.
17. So Tell Me Why - Poison.
18. Way Of The World - Tina Turner.
19. The Air That I Breathe - Bomb The Bass.
20. Winter - Love And Money.

NETWORK U.K. TOP 50
(L.P.'s)

1. We Can't Dance - Genesis.
2. Shepherd Moons - Enya.
3. Greatest Hits II - Queen.
4. Discography - Pet Shop Boys.
5. Real Love - Lisa Stansfield.
6. Stars - Simply Red.
7. The Commitments - The Commitments.
8. From Time To Time - The Singles Collection - Paul Young.
9. Simply The Best - Tina Turner.
10. Live Baby Live - INXS.

MUSIC VIDEO

1. Greatest Flix 2 - Queen.
2. Pavarotti In Hyde Park.
3. Get Back - Paul McCartney.
4. Simply The Best - Tina Turner.
5. Videography - Pet Shop Boys.
6. Blackpool Live - The Stone Roses.
7. Rock Til' You Drop - Status Quo.
8. 24 Nights - Eric Clapton.
9. Live Baby Live 1991 - INXS.
10. The Immaculate Collection - Madonna.

VIDEO FILMS

1. Kindergarten Cop.
2. Misery.
3. Sleeping With The Enemy.
4. Highlander II.
5. Wedlock.
6. Home Alone.
7. Lock Who's Talking Too.
8. Pacific Heights.
9. The Doors.
10. Fantasia.

N.M.E. la 23.11.1991

1. Begin The Beguine - Julio Iglesias.
2. Daddy's Home - Cliff Richard.
3. Under Pressure - Queen & David Bowie.
4. Why Do Fools Fall In Love - Diana Ross.
5. Let's Groove - Earth, Wind & Fire.
6. Bedsitter - Soft Cell.
7. Don't You Want Me? - Human League.
8. I Go To Sleep - The Pretenders.
9. It Must Be Love - Madness.
10. Thunder In The Mountains - Toyah.

TOP 30
(Rock & Folk, decembrie, Franța)

1. Tin Machine II - Tin Machine.
2. Use Your Illusion I & II - Guns N' Roses.
3. Don't Get Weird... - Lloyd Cole.
4. Honest - Dave Stewart & The Spiritual Cowboys.
5. The Reality Of... - Fishbone.
6. Beatsongs - The Blue Aeroplanes.
7. Into The Great Wide... - Tom Petty And The Heartbreakers.
8. Dominic Sonic - Dominic Sonic.
9. Pixies - Pixies.
10. Trompe Le Monde - Nirvana.

BEST-SELLING METAL L.P.'s
(CIRCUS, 30 noiembrie)

1. Metallica - Metallica.
2. For Unlawful Carnal Knowledge - Van Halen.
3. Shake Your Money Maker - The Black Crowes.
4. Extreme II/ Pornograffitti - Extreme.
5. Empire - Queensryche.
6. Slave To The Grind - Skid Row.
7. Crazy World - Scorpions.
8. Firehouse - Firehouse.
9. Hollywood Vampires - L.A. Guns.
10. Attack Of The Killer B's - Anthrax.

D. J.

— 10 locuri. Categoriile 20-21 sunt facultative.

SECȚIA STRĂINĂ. 1. Soliste (10 locuri). 2. Soliști (10 locuri). 3. Grupuri rock (10 locuri). 4. Grupuri rock (hard & heavy) — 10. 5. Grupuri thrash, speed, death — 10 locuri (facultative). 6. Melodia anului a. pop, b. rock, c. thrash. Cite 10 fiecare. 7. Instrumentiști anului (categoriile facultative — cite 5 fiecare). 8. L.P.-ul anului (10 pentru pop și 10 pentru rock). 9. Evenimentul anului (5 locuri). 10. Cei mai sexy interpreți (cite 5, fete și băieți). 11. Newcomers (cite 5 la pop, rock, indiferent dacă e vorba de solisti sau grupuri, totul e să fii apărut în acest an!). 12. Decețiile anului (5). 13. Cel mai bun film a. pe ecran, b. pe video sau pe micul ecran. 14. Actrița anului — 5. 15. Actorul anului — 5. 16. Sportivul (echipa) anului — 10. Categoriile 12-16 sunt facultative.

Dacă aveți alte propuneri de făcut, trimiteți-le rapid, iar dacă sînt de interes, le adăugăm la cele de mai sus. Nu-i obligatoriu să includeți totul într-un plic (nici nu se poate, probabil) dar va fi nevoie să treceți pe plic **PENTRU TOP 1991** și plicurile numerotate în ordinea expederii.

Cele mai interesante topuri, cele care se vor apropia cel mai mult de ierarhia finală vor fi premiate (la premii ne vom referi data viitoare). Primul care ne scrie un top complet, obține și el (ea) un premiu. Există premise favorabile pentru o GALĂ cu câștigătorii secției române în primăvara lui 1992. Deocamdată succes și răbdare (fără tutun) tuturor!

Liviu + Andrei

Locul actual	Ediția trecută	Nr. de prezente	Titlul melodiei	Interpretul
--------------	----------------	-----------------	-----------------	-------------

TOP 5 POP - R

1				
2				
3				
4				
5				

TOP 5 ROCK - R

1				
2				
3				
4				
5				

TOP 10 POP - S

1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				

TOP 10 ROCK - S

1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				

THE UNITED STATES OF AMERICA	
ONE	ONE
TOP	30
Nume	Localitate
Nr.	